

De Rode Ridder

INTERVIEWREEKS DOOR MARTIN HOFMAN (19): LECTR

“Ik heb een lijstje met namen van tekenaars die in mijn bovenste schuif liggen, en Stedho is daar een van.”

In een oud pakhuis op het Eilandje in Antwerpen is men het feest ter gelegenheid van de lancering van RED RIDER aan het voorbereiden. Ik tref er **Steven Degryse** alias **Lectrr**, de scenarist van deze nieuwe reeks die wordt getekend door een andere **Steven, Dhondt** alias **Stedho**. Dat uitgerekend deze cartoonist de uitverkorene was om RED RIDER te schrijven is een verrassende keuze. Steven legt uit hoe dat komt, en heeft nog veel meer te vertellen.

Een goede strip lezen geeft me soms de indruk dat ik naar een film aan het kijken ben, en dit album heeft een hoogst filmisch gehalte.

LECTRR: “Dat was eigenlijk de bedoeling. Steven en ik zijn filmliefhebbers, en we zijn beiden met films opgegroeid, maar natuurlijk ook met strips. Daarbij waren er nogal wat Amerikaanse invloeden van Amerikaanse strips, die trouwens almaar filmischer worden. Daar lopen de laatste jaren strips en films wel heel hard naar elkaar toe. Omdat we drie albums mochten maken om één verhaal te vertellen, wilden we heel bewust de tijd nemen om bepaalde camerastandpunten in te

kunnen nemen die gevoelens of scènes versterken. Bijvoorbeeld heel traag inzoomen. Daar is Stedho allemaal heel goed in.

Het was wel een luxesituatie voor ons, hoor. Een verhaal met maar liefst 56 pagina's per album over drie albums mogen spreiden...”

Inderdaad, maar heeft Stedho inbreng gehad in de verhaallijn of beeldcomposities die jij hem aangaf?

LECTRR: “We hebben vooral veel samen gedaan. De synopsis is grotendeels samen gebeurd. Wel heb ik de camerastandpunten aangebracht in de

Het begon voor mij pas in 2013 toen Standaard Uitgeverij me aangaf dat ze de mogelijkheid overwogen om ‘iets rond Merlijn te doen’.

vorm van storyboards, die Stedho vervolgens tekende. Maar in de sleutel-scènes heeft hij er wel zijn ding mee gedaan. Hij is een veel betere tekenaar dan ik ben, dus heb ik hem daar heel vrij in gelaten. Af en toe week hij af van het scenario, en daar had ik geen moeite mee. Hij voegde soms een plaatje toe, of hij schrapte er een, en ik heb daar niets tegenin gebracht.”

Dus je legde je altijd neer bij de lijn die Stedho volgde, en je vond die steeds beter dan wat jij aangegeven had?

LECTRR: “Absoluut! Hij had er ook geen moeite mee dat ik niet altijd exact de vooropgestelde synopsis volgde. Omdat we er vier jaar aan gewerkt hebben, is er tussen ons een vertrouwen gegroeid. Als je er alleen voor staat, heb je niet het grotere gehalte aan visie die je wel krijgt door met iemand samen te werken. Samen creëer je meer mogelijkheden.

Stedho heeft door accenten te leggen sommige verhaalwendingen versterkt. En ik was blij dat hij de fouten die ik maakte, kon corrigeren.”

Vier jaar is lang, maar het is nog langer geleden dat Stedho me eens vertelde dat hij bezig was met het uitwerken van ideeën om een moderne en jongere versie van De Rode Ridder te maken. Was jij er toen al bij betrokken?

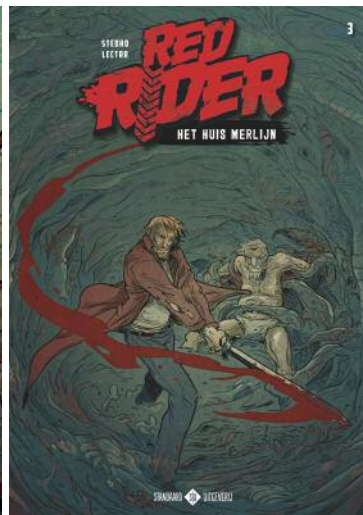
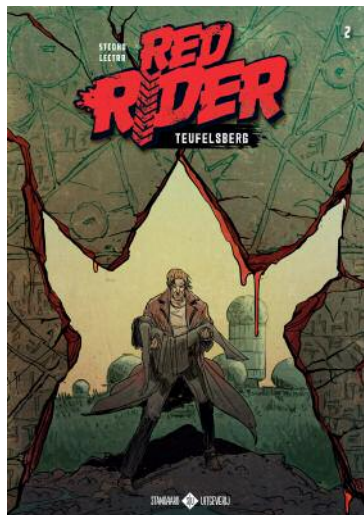
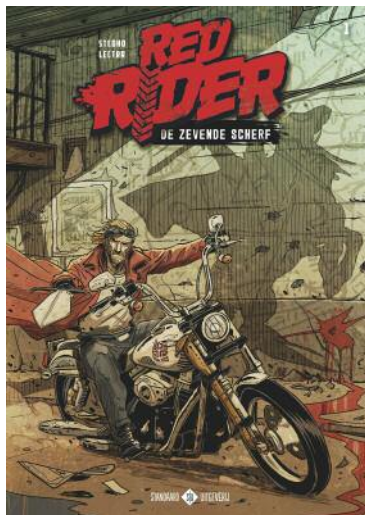
LECTRR: “Nee, het begon voor mij pas in 2013 toen Standaard Uitgeverij me aangaf dat ze de mogelijkheid overwo-

gen om ‘iets rond Merlijn te doen’. Ze wilden het personage van Merlijn in de eenentwintigste eeuw droppen, samen met zijn nevenpersonages uit De Rode Ridder. Let wel: ik wist tot dan nog niet dat Stedho hier al bij betrokken was. Daarna heb ik een namiddag samengezeten met **Johan De Smedt** van Standaard Uitgeverij. Ik bedacht er de meest waanzinnige ideeën. Toen Johan daarna naar huis reed, belde ik hem op om te zeggen dat ik er met Merlijn alleen niet zou komen, en dat ik er het hele Rode Ridder-universum bij wou betrekken.”

Wanneer werd je op de hoogte gebracht over het aandeel van Stedho?

LECTRR: “Dat gebeurde tijdens die vergadering toen Johan me vertelde dat Stedho al een tijdje bezig was met een ander project rond De Rode Ridder-wereld. Hij toonde me schetsen met zijn eigen visie op de Rode Ridder en Bahaal. Dat was een belangrijk moment voor mij omdat mijn ideeën, die ik toen rond De Rode Ridder had, gevormd werden. Bovendien realiseerde

De complete cyclus verschijnt in oktober, november en december 2017.

Wat ik zwaar onderschat heb aan het scenario-wereldje is het opzoekingswerk. Ik heb werkelijk alles moeten opzoeken, in die mate dat elke euro die ik aan dit project heb verdiend aan boeken is opgegaan!

ik me dat ik de mogelijkheid om met zo'n goede tekenaar als Stedho te werken, moest aangrijpen omdat ik misschien later die gelegenheid niet meer zou krijgen."

Waarom Stedho?

LECTRR: "Ik heb een lijstje met namen van tekenaars die in mijn bovenste schuif liggen, en Stedho is daar een van. Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat wij ooit zouden samenwerken, want hij en die andere namen zijn personen waar ik naar opkijk. Zijn album OUIEVARKEN vind ik een klassieker die ondergewaardeerd is. Dus is het logisch dat ik hem met blijdschap aan boord mocht hijsen voor dit project."

Maar hoe is de uitgeverij eigenlijk bij jou terecht gekomen?

LECTRR: "Men zocht iemand die niet voor de hand liggend was. De uitgeverij had eerder al bij de *usual suspects*, zoals **Charel Cambré**, haar oor te luis-

teren gelegd voor nieuwe visies over DE RODE RIDDER, maar kreeg nergens voldoening.

Daarna belde de uitgeverij bij hen rond of ze iemand kenden die in hun kraam zou passen. Toen Johan De Smedt de vraag aan Charel Cambré stelde, antwoordde hij om het eens aan mij te vragen. Charel kende me al goed omdat we vroeger samen een paar commerciële dingen gedaan hebben. Ik heb onder meer een halve western voor hem geschreven, en hij wist dat ik een aantal gags bedacht had voor **KAAMELOTT**, een reeks van **Steven Dupré**.

Johan zei: 'Jamaar, Lectrr is toch een cartoonist? Wat kent die van verhalen vertellen?' Hij had ergens wel gelijk, want als cartoonist zit je in een bepaald hokje ingedeeld, en nu ik mijn werk voor RED RIDER gedaan heb, besef ik dat alles buiten het cartoonwereldje een zwart gat was voor mij.

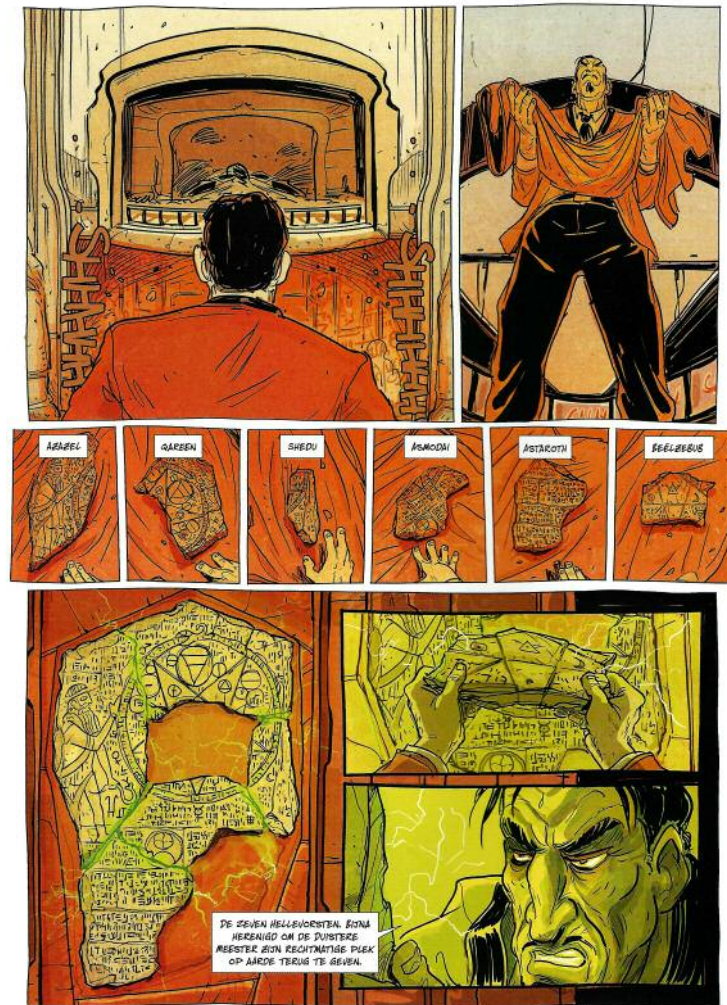
Wat ik zwaar onderschat heb aan het scenariowereldje is het opzoekings-

werk. Ik heb werkelijk alles moeten opzoeken, in die mate dat elke euro die ik aan dit project heb verdiend aan boeken is opgegaan! Om te beginnen heb ik heel wat ontbrekende RODE RIDDER-albums gekocht. En op een gegeven moment had ik het in mijn kop gekregen om het spijkerschrift te laten kloppen, en daarom spijkerschrift aan te leren. Toen bestelde ik in Groot-Brittannië een boek over spijkerschrift dat 150 euro kostte... om drie maanden later tot de vaststelling te komen dat ik eigenlijk een idioot ben die dat niet kan leren!

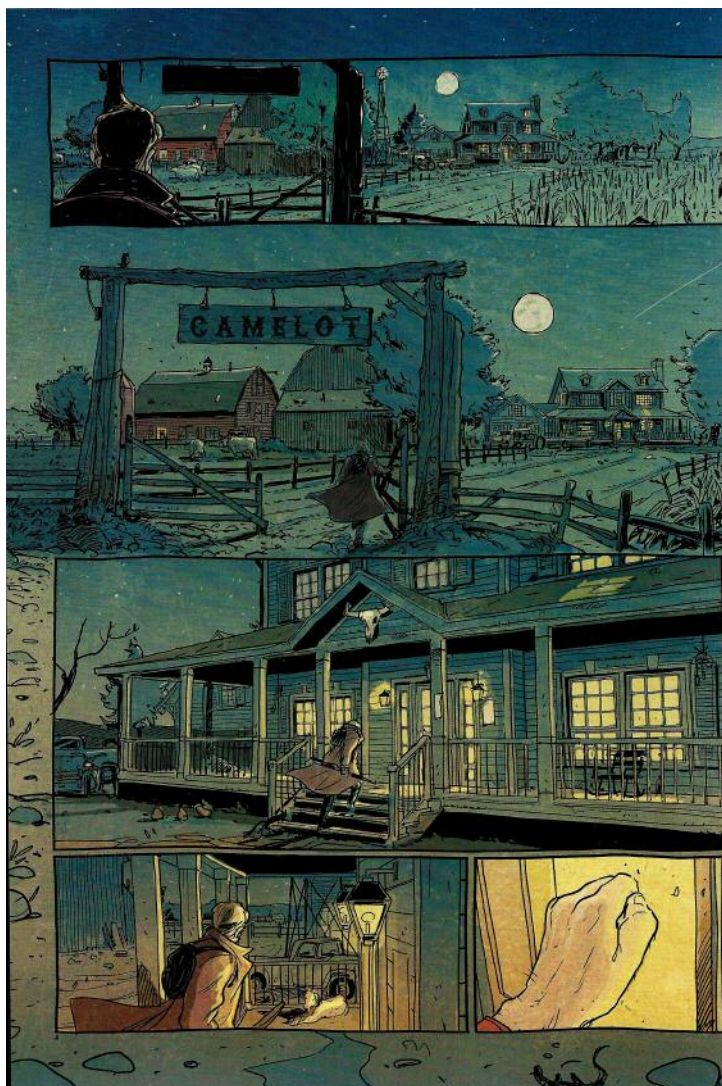
Wel vind ik de occulte bibliotheek die ik sindsdien heb aangelegd interessant. Daar zit heel wat bruikbaar materiaal tussen."

Is de mindset anders wanneer je een scenario schrijft in plaats van gags?

LECTRR: "In cartoons zit altijd een beetje ernst. Er is geen komedie zonder tragedie. Cartoons zijn voor mij wel ge-

Spijkerschrift op de zeven scherven.

Een van de locaties uit RED RIDER 2: TEUFELSBURG.

Als diehardlezer frustreert me niks zo erg als oneffenheden in het verhaal, waarbij ik dan concludeer dat de auteurs er niet ernstig genoeg mee bezig waren.

makkelijker. Ik kan mij neerzetten, en als je me een uur of twee geeft zal er humor op papier staan. Bij RED RIDER heb ik er twee komische personages ingestopt. Op dit moment zijn die nog niet grappig, maar later zal er wel een beetje humor zitten in de spanning tussen hen beiden. Daar heb ik wel op aangestuurd. Maar ik heb nooit de behoefte gehad er een humoristische strip van te maken. Ik beseft dat ik zelf een donker kantje heb, en ik zie dat ook in de mensen rond mij en in de mensheid. Dat helpt in het beseft hoe diep ik bijvoorbeeld Merlijn kan drijven in het goede zonder dat hij overhelt naar het kwade.

Eigenlijk was het brainstormen naar ideeën het makkelijkste. Het moeilijkste was de structuur van het scenario. Daar heeft ook Stedho veel aandacht aan besteed. Uiteindelijk zijn we samen aan mijn lege bureau gaan zitten, terwijl op grote panelen aan de muur allerlei scènes die we wilden vertellen op kaartjes stonden geschreven. Dan begon het schikken en plakken van die

kaartjes. Ook maakten we tijdschema's zodat alles klopte. Of een plan van Amerika waarbij met een chronometer de afgelegde weg wordt geregistreerd, zodat we wisten wie waar was op welk moment.

Als diehardlezer frustreert me niks zo erg als oneffenheden in het verhaal, waarbij ik dan concludeer dat de auteurs er niet ernstig genoeg mee bezig waren. Gelukkig legt Stedho zeker en vast genoeg toewijding aan de dag om alles te doen kloppen. Hij is architect van opleiding en heeft van elk gebouw dat in de strip voorkomt een driedimensionaal model gemaakt.

Zo belde hij me eens verontrust op omtrent een lift die ik in een schema voor een van de volgende albums geschetst had, om me te zeggen dat het niet mogelijk was die tekening te maken omdat de lift niet op de juiste plaats zat. Mijn reactie was dat hij zich daar niet mocht door laten tegenhouden omdat werkelijk niemand dat zou weten. Zijn reactie was: 'Maar ik wel!' Als tegemoetkoming heb ik een en ander her-

schreven zodat de situatie met de lift wél zou kloppen, en ik moet toegeven dat het verhaal er beter op is geworden omdat de natuurlijke flow beter werd."

Wat de personages betreft is het frappant hoezeer Merlijn aan lager wal is geraakt.

LECTRR: "Je moet het tijd geven, want de situatie waarin Merlijn zich nu bevindt heeft zijn redenen. Een goed verhaal zit vol tragedie, terwijl komedie minder aan bod komt, en waarbij alles een gefundeerde reden heeft. Er wordt op langere termijn geen afbreuk gedaan aan Merlijn, en meer mag ik niet zeggen, want ik wil het leesplezier niet verknoeien.

Ik ben opgegroeid met de Koning Arthur-saga's van DE RODE RIDDER reeks, en Merlijn is er... euh..."

Onaantastbaar?

LECTRR: "Voilà! En Stedho en ik hebben er van in het begin voor gekozen om het onaantastbare eruit te halen omdat het anders te makkelijk zou zijn.

Ik ben zelf een stripliefhebber, en er bestaat niets ergers dan zo lang te moeten wachten op het vervolg.

Om het heel simplistisch te stellen: Johan wordt in een hoekje gedreven, en ineens duikt Merlijn op om de Rode Ridder te redden.

We hebben dus grenzen gesteld aan het kunnen van Merlijn en andere magiërs. In dit geval is er zelfs bloed in zijn ogen te zien, wat ook duidt op lichamelijke grenzen. Dus de natuurwetten die op een soort magie toegespitst zijn in RED RIDER, geven ook aan dat er geen deus ex machina in het spel is.”

Sta me toe een poging te wagen om te weten te komen wat er op die scherf kleitablet staat in de cliffhanger die de laatste pagina van het eerste album wel degelijk is.

LECTRR: “Haha, ik vind het mooi van de uitgeverij dat men ons toegestaan heeft om telkens slechts een maand op het vervolg te wachten. Dus geen drie maanden of een halfjaar! Ik ben zelf een stripliefhebber, en er bestaat niets ergers dan zo lang te moeten wachten op het vervolg.”

Is dat de enige reden? De verschijning van het eerste album was namelijk vorig jaar gepland!

LECTRR: “Jawel, maar Stedho en ik waren volhardend genoeg om uiteindelijk onze zin door te drukken. We hebben het vooral kunnen verkopen als een kans om het eens te proberen met een dergelijk snelle opeenvolging van de vervolgalbums. Ik besef echter wel dat de uitgeverij dan op geen tussentijdse inkomsten van het vorige album kan rekenen, door alles vlak na elkaar te moeten drukken.

Denk eens aan de Netflix-generatie die we nu kennen. Ze zijn het gewoon om meteen het vervolg te bekijken, tot zelfs bingewatching.

Stedho en ik brachten bovendien in dat de winst groter zou zijn door die snelle opeenvolging van uitgaven omdat veel mensen bij AMORAS afhaakten omdat het telkens maanden duurde tot het vervolg, en de lezers bij de verschijning van het nieuwe album al gedeeltelijk de voorgaande gebeurtenissen waren vergeten.”

Niet alle recent gerestylede stripreeksen komen even succesvol

uit de verf.

LECTRR: “Wij hebben wel het voordeel gehad dat we jaren konden werken aan de gerestylede DE RODE RIDDER. De andere reeksen hebben dat voordeel niet gekend.

Bovendien speelt AMORAS zich af na Suske en Wiske, en FANNY K. situeert zich na DE KIEKEBOES. RED RIDER is echter een hervertelling, een nieuwe interpretatie. Het is niet zo dat de Rode Ridder in een teletijdmachine stapt en plots in de eenentwintigste eeuw terecht komt en er zijn avonturen voortzet. Hopelijk krijgen we later de kans om Camelot en de ridders van de Ronde Tafel te kunnen hervertellen.”

Zijn die plannen er al?

LECTRR: “Nu ben je wel aan het aandringen. Je zal wel zien, hé? Ik kan je wel verklappen dat er in het al gepubliceerde eerste album knipogen in die richting zitten.”

Heb je een Plan B mocht deze eerste cyclus niet aanslaan?

LECTRR: “De cyclus is rond met deze drie albums. De verhaallijn is wel zo geschreven dat we desgewenst verder kunnen in dit universum. Je weet zelf hoe rijk het RODE RIDDER-universum is. Daar kan je nieuwe verhalen uit blijven putten.

We hadden natuurlijk liever gehad dat de uitgever overenthousiast was bij de

lezing van deze cyclus en ons meteen carte blanche gaf voor een volgende cyclus. Het is nu wachten op de verkoopcijfers, en op basis daarvan zal er over een volgende cyclus beslist worden. En ook daarna zal het wachten zijn, want je moet Stedho en mij de tijd geven om met iets kwalitatief voor de dag te komen. Dat gaan we niet in een maand of drie in elkaar boksen. Het is zelfs geen vaststaand feit dat Stedho en ik daar opnieuw voor gaan samenwerken...”

Is de Red Rider even galant tegenover de vrouwen en even heldhaftig tegenover de vijanden als de Rode Ridder?

LECTRR: “Wat de vrouwen betreft: absoluut! Maar dan ga je nog even geduld moeten hebben. Het eerste album is waar we de pionnen uitgezet hebben. Tegenover de vijanden hebben we ons wel aan het RODE RIDDER-imago proberen te houden. Dat was niet makkelijk, want de vijanden die wij neerzetten zijn absolute klootzakjes, en we wilden de Red Rider natuurlijk ook wat kleine kantjes geven. Je gaat gedurende deze drie albums de karakters vorm zien krijgen.”

Zijn er überhaupt bemoeienissen geweest in jouw scenario, gaande van de uitgeverij tot de erven Vandersteen?

We leren Merlijn (alias Merle) kennen als een berooide, drugsverslaafde, mislukte goochelaar.

LECTRR: “Nul bemoeienissen! Het project startte met de belofte dat ik helemaal mijn zin mocht doen, en er zijn op geen enkel moment enigerlei bemoeienissen geweest. We zijn niet de eersten bij deze uitgeverij die aan restyling doen. Onder meer AMORAS en J. ROM zijn inmiddels gepubliceerd. Ik denk dat men zich bij de uitgeverij ondertussen realiseert dat het aangeraaden is om de auteurs hun eigen zin te laten doen.”

Jouw arbeid voor deze trilogie ligt al in het verleden. Had je toen — en heb je nu — nog energie om andere verhalen te schrijven?

LECTRR: “Dat was een kwestie van plannen. Eigenlijk kwam het neer op tijd maken voor dit scenario, vooral omdat ik beseftte dat het een kans was die ik geen twee keer zou krijgen.”

Maar je bent ook nog tekenaar voor kranten, tijdschriften en stripmagazines. Bovendien ben je stand-up comedian.

LECTRR: “Nee, met stand-up comedy ben ik ondertussen gestopt omdat de deadline in de avond valt en je meteen op een podium moet staan. Ik kon niet meer tegelijkertijd voor een krant werken én stand-up comedy doen. Stand-up comedy is leuk op het podium, maar het wachten naast het podium en het toeren is vreselijk.”

The Wolfpack is een denktank waarbij iedereen persoonlijke projecten heeft die niets met The Wolfpack te maken hebben. Elk individu kan je beschouwen als een exclusieve consultant.

Je was stadstekenaar in Turnhout, waardoor je tussen een rijtje andere mooie namen kwam te staan.

LECTRR: “Ja, dat was een toffe tijd.”

Je maakt ook deel uit van The Wolfpack, de ondertussen geroemde kring personen die frisse nieuwe ideeën aanbrengen in het stripwereldje van Standaard Uitgeverij. Wat is jouw plaats binnen The Wolfpack?

LECTRR: “Mijn plaats is dezelfde als die van de andere negen personen. Wij bedenken samen nieuwe ideeën en concepten. Eigenlijk gooien wij alles op tafel wat kan leiden tot stripalbums, animaties en games. Met onze conclusies gaan we dan naar de uitgever. Er zijn veel dingen bij die nooit het daglicht zullen zien, maar er zijn ook zaken bij die hopelijk wel tot stand zullen komen.”

Bestaat de mogelijkheid dat de leden van The Wolfpack elkaars concurrenten gaan worden? Niet elke creatie is even succesvol. En niet iedereen heeft al een gerestylede strip gemaakt.

LECTRR: “Er zijn ook mensen in The Wolfpack die niet de ambitie hebben om een strip te tekenen. Vincent Bal bijvoorbeeld is een filmregisseur. En er zijn veel mensen aan de slag bij de uitgeverij die niet in The Wolfpack zitten. Het is ook niet uitgesloten dat mensen in The Wolfpack aan de slag gaan bij andere uitgeverijen. Wij hebben geen exclusiviteit daaromtrent. Het is bovendien niet beslist dat de uitgeverij alles gaat uitbrengen wat The Wolfpack beslist. The Wolfpack is een denktank waarbij iedereen persoonlijke projecten heeft die niets met The Wolfpack te maken hebben. Elk individu kan je beschouwen als een exclusieve consultant.”

Maar Johan De Smedt is wel de stichter van The Wolfpack.

LECTRR: “Inderdaad, Johan heeft dat bedacht. Hij zit ook met al die mensen samen. Ik durf zelfs zeggen dat Standaard Uitgeverij zonder Johan niet zou staan waar ze nu staat.”

Ik ben benieuwd met wat jullie nog allemaal op de proppen zullen komen.

LECTRR: “Even geduld, want The Wolfpack ligt momenteel stil om te kunnen zien in welke mate alle projecten geslaagd zijn.”

Ik heb een lastige vraag voor jou: komen er honden voor in RED RIDER? (Lectrr is namelijk xynofob = angst voor honden.)

LECTRR: “Hoe kan jij dat al weten?”

Illustratie van de titelpagina van RED RIDER 1: DE ZEVENDE SCHERF.

Haha, het is Stedho die ze moet tekenen, niet ik. Ja, er zit dus een hond in het verhaal.

Ik heb ooit zelfs een hondenpersonage gehad, en ik werk ook voor het hondenvriendenblad WOEF.

Dat hondenpersonage ontstond nadat een Nederlandse krant mij contacteerde om een dagelijkse strip te maken, die tegelijk in die krant en in de GAZET VAN ANTWERPEN zou gepubliceerd worden. Ik moest toen onmiddellijk iets bedenken. En wat kies je dan? Iets waarmee je wrevel hebt, natuurlijk. Als je een personage maakt waarmee je zelf geen affiniteit hebt, begin je al verkeerd. Indien het bijvoorbeeld om een kat ging, zou ik er veel meer moeite mee hebben om die door een auto te laten overrijden. Die hond heeft dus van alles meegemaakt, en ik heb daar zelf geen problemen mee gehad.”

Weten ze bij WOEF dat je xynofob bent?

LECTRR: “Ja, want ze proberen me al jaren uit te nodigen op hun jaarlijkse fandag. Die vindt plaats in een grote hal met ongeveer vierhonderd honden. Dus ik moet hun vraag om er te signeren steeds afwijzen. Maar mijn afkeer van honden is intussen verminderd omdat ik zelf aan die afkeer aan het werken ben.”

Denk je dat de RED RIDER-trilogie later

als een klassieker of als cult beschouwd zal worden?

LECTRR: “Ik denk dat Stedho en ik onbewust voor de cult gegaan zijn. Mocht ik naar het grote geld of succes zou gestreefd hebben, dan had ik naar **Ketnet** of **VTM** gebeld met de vraag welke televisiereeksen ze hebben liggen waarvan ik strips kan maken.

Ik wil hierbij benadrukken dat een van de grootste redenen dat ik blij ben met RED RIDER is dat ik een fantastische collega heb leren kennen met wie ik leuk heb samengewerkt. Samen hebben we ook een bibliotheek opgebouwd van zaken waar ik vroeger niet in geïnteresseerd was, zoals geschiedenis en occulte toestanden.”

Wat vond of vind je van de RODE RIDDER-tijdperken van Vandersteen, Biddeloo, Claus en Bono?

LECTRR: “Ik ben een fan van **Marc Legendre**. De richting die hij met Fabio Bono is uitgegaan, vind ik heel interessant.

Mensen zijn tegenwoordig heel intelligente ridderseries gewoon. Kijk maar naar **GAME OF THRONES**. Dus de reeks mocht wel een nieuwe tekenaar hebben. Niet dat de albums van Claus in het verleden bleven steken, maar men mag wel om de zoveel jaar nadenken over wat de mogelijkheden zijn. Tevens mag de oefening nu gemaakt worden om DE RODE RIDDER buiten het

Toen ze op school vroegen wat je later wou worden, antwoordde ik dat ik Willy Vandersteen wou worden, want hij was voor mij een halfgod.

Nederlandstalige gebied uit te brengen. Niet alleen op de Franse markt, maar ook op de Italiaanse markt. Daar kennen ze Fabio heel goed. Kortom, de reeks heeft nu veel meer potentieel dan vroeger.

En wat Willy Vandersteen betreft: ik heb vandaag voor het eerst in een interview gezegd dat ik Willy Vandersteen wou worden. Toen ze op school vroegen wat je later wou worden, waren er velen die antwoordden dat ze brandweerman of piloot wilden worden, terwijl ik antwoordde dat ik Willy Vandersteen wou worden, want hij was voor mij een halfgod. Als de erven Vandersteen hun briefwisseling bijhouden, zouden ze er nu kunnen achter komen dat ze toen een achtjarige stalker hadden, haha.

Ik wist destijds nog niet dat hij een studio met tekenaars had en was van mening dat hij de albums van alle reeksen zelf tekende. Ik heb toen eens een hele maand lang zelf een strip getekend. Uiteindelijk had ik twaalf pagina's volgetekend. Maar in diezelfde tijdspanne waren er drie nieuwe Vandersteen-albums uitgebracht. Daar was ik ge-

weldig van onder de indruk.

Ook ben ik eens naar een fotokopiecenter geweest met allerlei geschiedenisboeken waar foto's van burchten in stonden. Daar kopieerde ik die foto's in de hoop hetzelfde effect te bereiken als in de albums van Karel Biddeloo. Dat lukte niet, wat mij enorm frustreerde. Ik denk dat Biddeloo een stencilmachine gebruikte voor zijn albums. Mijn allereerste stripalbum was De

De Rode Ridder 102: De MAAGDENBURCHT was het allereerste RODE RIDDER-album dat Lectrr als kind las.

MAAGDENBURCHT, dat bij mijn grootvader thuis lag. Dat album heb ik ondertussen al een keer of drie opnieuw gekocht omdat ik het ondertussen zoveel keer heb gelezen. Af en toe sla ik dat album nog eens open en kijk ik naar een of ander plaatje, waarbij me dan het gevoel bekruipt dat ik weer zes jaar jong ben. Er zijn albums van Biddeloo die zo griezelig waren dat ze me op het randje van de angst brachten. In die tijd waren ik en mijn schoolkameraadjes de strip **RIKSKE EN FIKSKE** gewoon, die we op school lazen. Ik kan het vergelijken met mijn eigen kinderen die per ongeluk **GAME OF THRONES** zien op televisie, terwijl ze eigenlijk **Ketnet** gewoon zijn.

Alle eer aan de RODE RIDDER-auteurs van die vroegere jaren, want mensen die nu pas deze albums ontdekken, denken dikwijls: ‘Amai, die strips zijn echt wel goed’. Het zou voor mij een droom zijn als over dertig jaar mensen deze RED RIDER-trilogie lezen en denken dat wij eigenlijk ook wel goed waren. Alhoewel ik besef dat ik bijlange nog geen Vandersteen ben.”

Ik wens het jullie toe!